

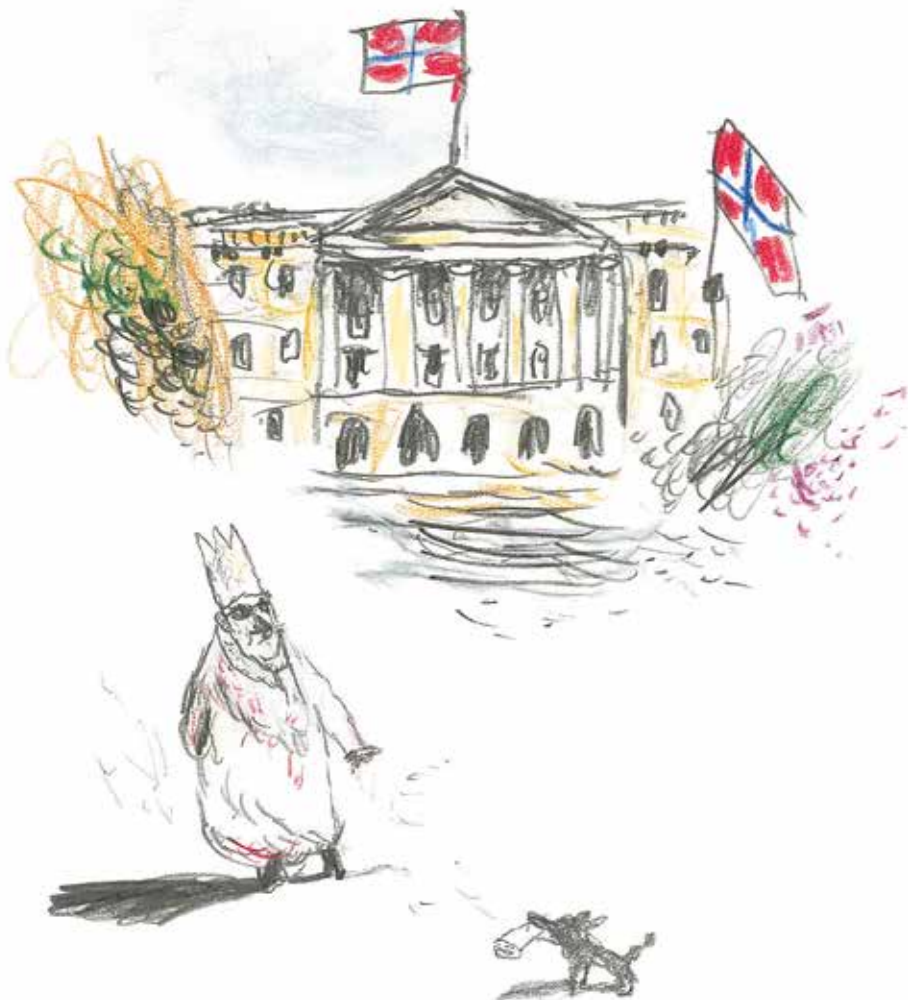
JO NESBØ

**DOKTOR
PROKTORS**

PRUTTEPULVER

Oversat af
Allan Hilton Andersen

★ ★
Alvilda
★

Kapitel 1

Den nye nabo

DET VAR MAJ MÅNED, og da solen havde skinnet et stykke tid på Japan, Rusland og Sverige, stod den op over Oslo. Oslo er en ganske lille hovedstad i et ganske lille land, som hedder Norge. Den begyndte straks at skinne på det gule og beskedne lille slot, hvor der bor en konge, som ikke bestemmer så meget, at det gør noget, og på Akershus Fæstning.

Der skinnede den ind på de gamle kanoner, som pegede ud over Oslofjorden, gennem vinduet til kommandantens kontor og på den yderste af alle dørene,

som til sidst førte ind til byens mest frygtede fængsels-
celle, Dødningehullet, hvor kun de farligste og slem-
meste forbrydere sad.

Cellen var tom, bortset fra en *rattus norvegicus*, en lille norsk rotte, som tog sit morgenbad i toilettet.

Solen steg en smule højere og skinnede på børnene i et skoleorkester, som havde øvet sig i at stå meget tidligt op og tage uniformer på, som kløede, og som nu øvede sig i at marchere og spille næsten i takt.

For det var snart den syttende maj, og så skulle alle skoleorkestre i hele landet stå meget tidligt op, tage uniformer på, som kløede, og spille næsten i takt.

Og solen steg en lillebitte smule højere og skinnede på træbroerne ved Oslofjorden, hvor et skib fra Shanghai i Kina lige havde lagt til. Plankerne på broen gyngede og knirkede af travle fødder, som løb frem og tilbage og lossede skibet for varer. Nogle af solstrålerne trængte ned mellem plankerne og ned til et kloakrør, som stak ud i vandet under broen.

Og én enkelt solstråle trængte ind i kloakrørets mørke og fik det til at glimte i noget. Noget hvidt, vådt og meget skarpt. Noget, som godt kunne ligne tænder. Og hvis man vidste noget om krybdyr, men ellers var ganske dum, kunne man tro, at det var de atten hugtænder i gabet på verdens største og mest frygtede kvælerslange, man så. En anakonda. Men så dum er der vel ingen, der er. For anakondaer holder til

i junglen, i floder som Amazonas i Brasilien, og ikke i kloakrørene, som går på kryds og tværs under den frede- lige, lille by, som hedder Oslo. En anakonda i kloak- ken? Ha-ha! Ja, det kunne se kønt ud!

Og nu var solen begyndt at skinne på en stille gade, som hed Kanonvejen. Der ramte solstrålerne et rødt hus, hvor kommandanten på Akershus Fæstning spiste morgenmad sammen med sin kone og sin datter Lise. Og på den anden side af vejen ramte de det gule hus, hvor Lises bedste veninde havde boet. Men hendes bedste veninde var lige flyttet til en by, som hed Sarps- borg, og det tomme, gule hus fik Lise til at føle sig endnu mere ensom, end hun havde været, før hendes bedste veninde rejste. For der var ingen andre børn, som Lise kunne lege med, på Kanonvejen.

De eneste andre børn i nabolaget var Troels og Trym Thrane. De var tvillinger og boede i den store villa med tre garager længst nede ad vejen og var to år ældre end Lise. Om vinteren kastede de stenhårde snebolde på hendes lille, rødhårede hoved. Og når hun spurgte, om de ville lege, vaskede de hende med sne. Med hårde, tilisede vanter gned de sneen ind i hendes ansigt, mens de døbte hende FiseLise, Finkestinke el- ler Tante Kommandante. Og nu tænker du måske, at Lise burde have fortalt Troels og Tryms forældre, hvor uopdragne de var. Men så kender du ikke Troels og

Tryms far, hr. Thrane. Hr. Thrane var en fed og arrig fyr, meget tykkere end Lises far og meget, meget mere arrig. Og mindst ti gange så rig. Og fordi hr. Thrane var så rig, mente han, at der ikke var nogen, der skulle komme og fortælle ham noget som helst, og allermindst hvordan han skulle opdrage sine sønner!

Grunden til, at hr. Thrane var så rig, var, at han engang havde stjålet en opfindelse fra en stakkels opfinder. Opfindelsen var et meget hårdt, meget mystisk og meget hemmeligt materiale, som blandt andet blev brugt til fængselsdøre for at gøre fængsler aldeles flugtsikre. De penge, som hr. Thrane havde tjent på opfindelsen, havde han brugt til at bygge det store hus med tre garager og en Hummer. En Hummer er en tung og arrig bil, som er lavet til at blive brugt i krige, og som næsten fyldte det hele, når hr. Thrane kom kørende ad Kanonvejen. Desuden forurener en Hummer ganske forfærdeligt. Men hr. Thrane var ligeglad, for han kunne godt lide tunge og arrige biler. Og desuden

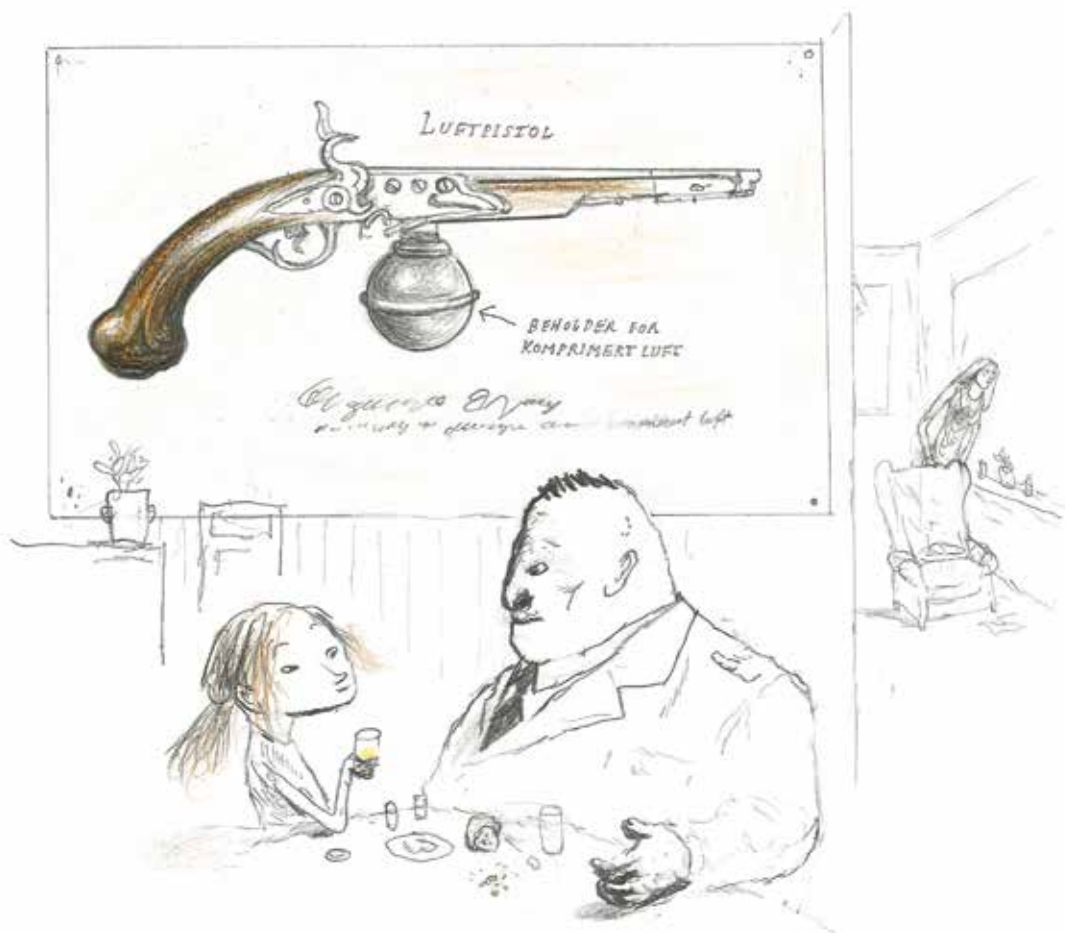
vidste han, at hvis han var uforsigtig og stødte ind i nogen, så var hans bil meget større end deres, og så ville det blive værst for dem.

Heldigvis var der et stykke tid til Troels og Trym kunne vaske Lise igen, for solen havde for længst smeltet sneen på Kanonvejen, og nu skinnede den på haverne, som alle var grønne og velplejede. Alle, bortset fra én. Den var tilgroet, grå og rodet, men smilede alligevel, fordi den havde to pæretræer og et lille, skævt hus, som muligvis havde været blåt engang, og som nu manglede en del tagsten, det var i hvert fald helt sikkert. Der boede en mand, som naboerne på Kanonvejen sjældent så noget til. Lise havde kun mødt ham et par gange, og da havde han smilet og ellers lignet sin have; tilgroet, grå og rodet.

„Hvad er nu det?“ brummede kommandanten, da morgenstilheden blev brudt af en kraftig motorstøj. „Er det nu hr. Thranes forbandede Hummer igen?“

Hans kone strakte hals og kiggede ud ad køkkenvinduet: „Nej. Det ligner en flyttebil.“

Lise, som ellers var en meget velopdragen pige, rejste sig fra bordet uden hverken at have fået lov, spist det op, som hun havde på tallerkenen, eller sagt tak for mad. Hun løb ud på trappen. Og ganske rigtigt. En lastbil med navnet HURTIGT&VILLI'T på siden stod parkeret foran det gule, tomme hus. Og fra lastrummet blev der nu båret papkasser ud.

Lise gik ned ad trappen og hen til det såkaldte æbletræ ved stakittet for at se nærmere efter. Mændene var iført kedeldragter og bar møbler, lamper og store, grimme billeder ud af bilen. Hun lagde mærke til, at den ene flytteemand viste den anden en bulet trompet, som lå øverst i en af papkasserne, og at de lo. Men hun kunne ikke se noget af det, hun havde håbet på at se;

dukker, små cykler, et par korte ski. Og det måtte jo betyde, at dem, der var ved at flytte ind, ikke havde nogen børn, i hvert fald ikke nogen piger på hendes egen alder. Lise sukkede.

I det samme hørte hun en stemme:

„Hej!“

Hun så sig forbavset omkring, men kunne ikke se nogen.

„Hejsa!“

Hun kiggede op på træet, som far havde sagt var et æbletræ, men hvor ingen nogensinde havde set nogen æbler. Men nu var det i hvert fald begyndt at tale.

„Ikke der,“ sagde stemmen. „Her.“

Lise strakte sig op på tæerne og kiggede ned på den anden side af stakittet. Og dér stod en lille dreng med rødt hår. Ja, det var for resten ikke bare rødt, men knaldrødt. Og han var ikke bare lille, han var lillebitte. Med et lillebitte ansigt med to bittesmå blå øjne med en lillebitte opstoppennæse midt mellem. Det eneste store i hans ansigt var fregnerne.

„Jeg hedder Bulle,“ sagde han. „Hvad skal man sige til det?“

„Til hvad?“ spurgte Lise.

„Til det at hedde Bulle. Det er jo ikke et helt almindeligt navn.“

Lise tænkte sig om. „Det ved jeg ikke,“ sagde hun.

„Fint,“ sagde den lille dreng. „Det rimer på ‘dulle’, og så taler vi ikke mere om det. Er det i orden?“

Lise nikkede. Drengen stak sin højre pegefinger ind i sit venstre øre.

„Og hvad hedder du så?“

„Lise,“ sagde Lise.

Bulles pegefinger drejede rundt og rundt, mens han kiggede på hende. Til sidst trak han fingeren ud af øret, kiggede på den, nikkede fornøjet og gned den mod sit bukseben.

„Jeg kan ikke finde på noget interessant, der rimer på Lise,“ sagde han. „Du er heldig.“

„Er det dig, der flytter ind i Annas hus?“

„Jeg ved ikke, hvem Anna er, men vi flytter ind i den gule rønne der.“ Bulle pegede med tommelen over skulderen.

„Anna er min bedste veninde,“ sagde Lise. „Hun er flyttet til Sarpsborg.“

„Orv, det var langt væk,“ sagde Bulle. „Især hvis det er din bedste veninde.“

„Nå?“ sagde Lise. „Anna mente ikke, det var så

langt væk. Hun sagde, jeg bare skulle køre sydpå ad motorvejen, når jeg skulle besøge hende.“

Bulle rystede på hovedet med en dyster mine.

„Sydpå er rigtigt, men spørgsmålet er, om motorvejen når så langt. Sarpsborg ligger nemlig på den sydlige halvkugle.“

„Den sydlige hvaffornoget?“ spurgte Lise forskrækket.

„Halvkugle,“ sagde Bulle. „Det betyder, at det ligger på den anden side af jordkloden.“

„Nå, for søren,“ sagde Lise betuttet og fortsatte så efter at have tænkt sig om: „Far siger, at det er varmt hele året sydpå, så nu kan hun sikkert bade både vinter og sommer.“

„Niks,“ sagde Bulle. „Sarpsborg ligger så langt mod syd, at det næsten ligger på Sydpolen. Der er det meget koldt. Der bor pingviner på tagene dernede.“

„Vil det sige, at der er sne i Sarpsborg hele året?“ spurgte Lise forskrækket.

Bulle nikkede, og Lise gøs. Han pressede læberne sammen samtidig med, at han pustede luft ud mellem dem. Det lød, som om han pruttede. Lise rynkede panden og tænkte på FiseLise.

„Prøver du at drille mig?“ spurgte hun.

Bulle rystede på hovedet. „Jeg træner,“ sagde han. „Jeg spiller trompet. Man skal hele tiden øve sig. Også når man ikke har en trompet.“

Lise lagde hovedet på skrå og så på ham. Hun var ikke længere sikker på, at han talte helt sandt.

„Lise, du skal børste tænder, før du går i skole,“ hørte hun en stemme råbe. Det var hendes far, som havde taget den blå kommandantuniform på og nu med sin store mave vraltede ud til havelågen. „Båden med kanonkrudtet fra Shanghai kom i morges, så jeg kommer sent hjem. Vær nu sød og artig i dag.“

„Selvfølgelig, far,“ sagde Lise, som altid var sød og artig. Og hun vidste, at det var en særlig dag, når kanonkrudtet kom. Det var blevet sejlet det halve af Jorden rundt og skulle behandles med stor forsigtighed og respekt, for det skulle bruges til at affyre Den Store og Næsten Verdensberømte Kongesalut på Akershus Fæstning på selve nationaldagen den syttende maj.

„Far, vidste du, at Sarpsborg ligger på den sydlige ... æh, halvkugle?“

Kommandanten stoppede op og rynkede panden. „Hvem siger det?“

„Bulle.“

„Hvem, sagde du?“

Hun pegede. „Bull...“ begyndte hun, men stoppede brat, da hun opdagede, at hun pegede på et stykke af Kanonvejen, hvor der kun var Kanonvej og slet ingen Bulle at se.